

UCZNIOWIE KLASY 8 WYBRALI PATRONÓW DO BIERZMOWANIA, KTÓRYCH BĘDĄ W ŻYCIU NAŚLADOWAĆ I DO KTÓRYCH BĘDĄ CZĘSTO SIĘ MODLIĆ.

Maria z Nazaretu (Miriam) była z utęsknieniem wyglądana przez rodziców. Zanim doszło do poczęcia, rodzice dopełnili ślubów obiecujących oddać potomka na służbę Pana, jeśli tylko się pojawi. Urodziła się w Jerozolimie lub Seforis przed 20 r.p.n.e. W wieku trzech lat oddana na wychowanie kapłanom i niewiastom świątynnym. Później, gdy podrosła, była szykowana do zamążpójścia. Wybrankiem wskazanym przez Ducha Świętego został Józef z Galilei. Niewiele mówią źródła na temat życia Marii podczas 33 letniego życia Jezusa. Maria jest obecna w czasie drogi krzyżowej, cierpi też pod krzyżem. Ostatnie lata życia Maria spędziła razem z Janem w Efezie. Zgodnie z tradycją Kościoła katolickiego została wzięta po śmierci wraz z ciałem do nieba.

Św. Paweł z Tarsu, Apostoł ur. ok. 5–10 w Tarsie w Cylicji, zm. ok. 64–67 w Rzymie. Był nawróconym faryzeuszem, który wcześniej prześladował chrześcijan. Nazywany jest Apostołem Narodów, choć nie należał do grona 12 apostołów ani nawet do szerszej grupy uczniów Jezusa Chrystusa, towarzyszących mu w czasie jego publicznej działalności. Czczony jest wraz ze św. Piotrem Apostołem. Napisał 14 listów, które wchodzi w skład Nowego Testamentu. Jest wymieniany w modlitwie eucharystycznej Kanonu rzymskiego.

Św. Barbara z Nikomedii pochodziła z pogańskiej rodziny z Heliopolis. Ojciec Dioskuros wysłał ją na naukę do Nikomedii. Tam zetknęła się z chrześcijaństwem. Gdy ojciec dowiedział się, że Barbara została chrześcijanką, chciał ją zmusić do wyparcia się wiary. Kiedy to nie poskutkowało, doniósł na nią do władz prześladowających wówczas chrześcijan. Została uwięziona w wieży, gdzie miał przed śmiercią objawić się jej anioł z kielichem i hostią. Ścięta mieczem prawdopodobnie około roku 305 w Nikomedii lub Heliopolis, podczas prześladowań za panowania cesarza Galeriusza. Jest patronką dobrej śmierci i trudnej pracy.

Św. Róża z Viterbo. Jej rodzice byli rolnikami, rodzina była uboga, lecz religijna. Już w wieku 12 lat została tercjarką franciszkańską. Oddawała się praktykom pokutnym w intencji nawrócenia grzeszników, jak również chodząc po rodzinnym mieście nawoływała mieszkańców do pokuty. Rozgniewała tym mieszkających tam katarów, którzy wygnali ją wraz z rodziną z miasta. Mogła powrócić dopiero, gdy Viterbo zajęły wojska papieskie po śmierci cesarza Fryderyka II. Pod koniec życia prosiła o przyjęcie do zakonu klarysek w Viterbo, ale jej odmówiono.

Św. Franciszek z Asyżu, właśc. włos. *Giovanni di Pietro di Bernardone*, nazywany *Biedaczną z Asyżu* (ur. 1181 lub 1182 w Asyżu, zm. 3 października 1226 w Porcjunkuli koło Asyżu) – założyciel zakonu franciszkanów a pośrednio także klarysek oraz tercjarzy, misjonarz, mistyk średniowieczny Kościoła katolickiego, uważany za patrona ekologii.

Św. Seweryn z Noricum (ur. ok. 410, zm. 8 stycznia 482 w klasztorze w Favianis) - biskup, mnich wędrowny, przywódca rzymskiej społeczności Noricum-Repense w okresie upadku imperium rzymskiego, Święty Kościoła katolickiego, główny patron Austrii. W ikonografii św. Seweryn przedstawiany jest jako mnich lub pielgrzym. Jego atrybutem jest anioł i dzban na oliwę.

Św. Andrzej Apostoł. Pochodził z żydowskiej rodziny rybackiej z Betsaidy nad Jeziorem Galilejskim, ale mieszkał w Kafarnaum razem z bratem św. Piotrem i jego teściową. Początkowo był uczniem Jana Chrzciciela. Pod jego wpływem poszedł za Jezusem Chrystusem, gdy ten przyjmował chrzest w Jordanie. Andrzej przystąpił do Chrystusa wraz ze swoim bratem. Po śmierci Jezusa na krzyżu, jego zmartwychwstaniu i zesłaniu Ducha Świętego na apostołów, Andrzej jako pierwszy głosił Ewangelię w Bizancjum (uważa się, że był pierwszym biskupem konstantynopolińskim), a następnie w miastach Azji Mniejszej, Tracji, Scytii, Grecji, Abchazji i na wybrzeżach Morza Czarnego.

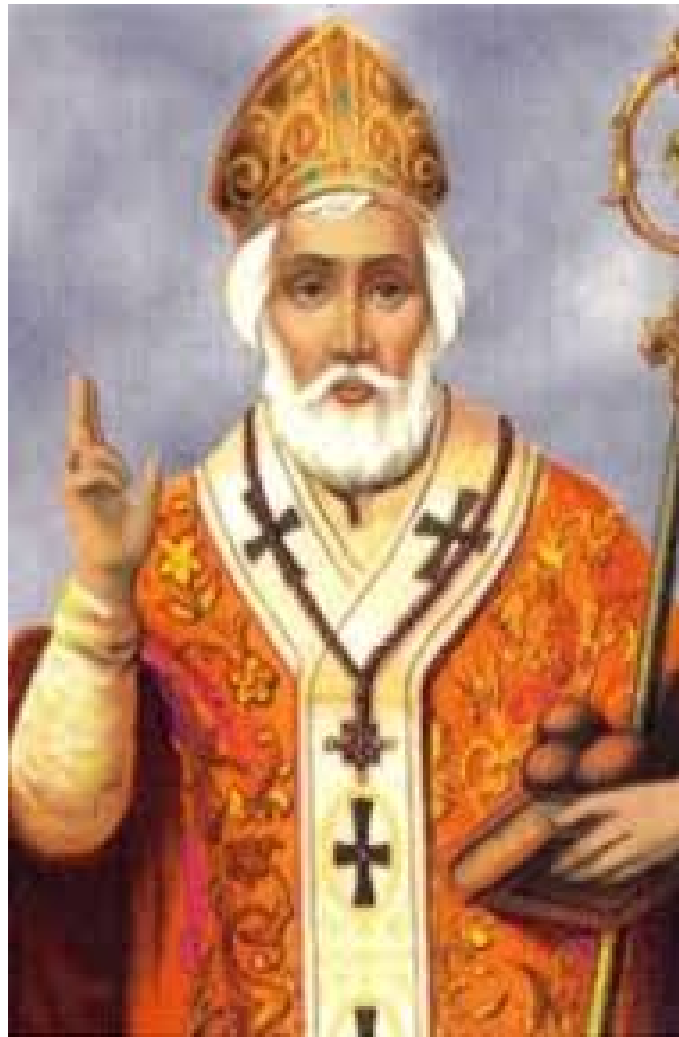
Św. Maksymilian Maria Kolbe, właściwie Rajmund Kolbe (ur. 8 stycznia 1894 w Zduńskiej Woli, zm. 14 sierpnia 1941 w KL Auschwitz) – franciszkanin konwentualny, prezbiter, gwardian, misjonarz, męczennik, święty Kościoła katolickiego. Założyciel organizacji Rycerstwo Niepokalanej, miesięcznika „Rycerz Niepokalanej” i Radia Niepokalanów oraz najliczniejszego klasztoru na świecie w Niepokalanowie (762 osoby). Pierwszy polski męczennik okresu II wojny światowej wyniesiony na ołtarze podczas beatyfikacji w 1971. Kanonizowany został w 1982 roku.

Święty Hubert, *Hubertus* (ur. 655, zm. 30 maja 727) – biskup Liège (ok. 701–727) w Belgii (przeniósł jej stolicę z Maastricht), święty Kościoła katolickiego, apostoł Ardenów. Atrybutem św. Huberta jest jeleni byk (często albinos) z jarzącym się krzyżem pomiędzy tykami wieńca. Według legendy Hubert ujrzał takiego jelenia podczas polowania w lesie. Po tym zdarzeniu zaniechał łowiectwa i oddał się służbie Bogu. Dziś atrybut św. Huberta jest symbolem Polskiego Związku Łowieckiego.

Św. Mikołaj z Miry, znany również jako Mikołaj z Bari – święty katolicki i prawosławny. Najstarsze przekazy o nim pochodzą z VI wieku. Według średniowiecznej hagiografii żył na przełomie III i IV wieku, był biskupem Miry w Licji, wstawił się cudami oraz pomocą biednym i potrzebującym. Przez wieki był jednym z najbardziej czczonych świętych na Zachodzie i Wschodzie. Największe jego sanktuarium znajduje się we włoskim Bari.

Św. Rita z Cascii ur. między 1360 a 1380 w Roccaporenie w gminie Cascia, zm. 22 maja 1457 w Cascii) – augustianka, stygmatyczka i święta Kościoła katolickiego. W Kościele katolickim czczona jest jako święta od spraw trudnych i beznadziejnych, matek i kobiet we wszystkich stanach. Jest opiekunką wielu dzieł charytatywnych i bractw. W Polsce jest patronką bractwa pod jej wezwaniem w Krakowie. Symbolem św. Ryty jest róża – połączenie radości z cierpieniem. Studenci mogą się modlić do św. Ryty o pomoc przy zdawaniu egzaminów.

Św. Maria Magdalena- według Biblii żyjąca w I w. n.e. kobieta pochodząca z wioski Magdala (Magdallah lub Migdal), obecnie Migdal. Należała do kręgu uczniów Jezusa. Przyłączyła się do Niego po tym, gdy wypędził z niej siedem złych duchów. We wschodniej tradycji chrześcijaństwa przedstawiana jest jako niosąca olejki do grobu Chrystusa i świadek jego zmartwychwstania i jest szanowana jako „równa apostołom”. W tradycji łacińskiej przez wieki łączono ją z kobietą cudzołożną z Ewangelii św. Łukasza. Ukazywano ją wiernym, zwłaszcza kobietom, jako wzór nawróconej grzesznicy.

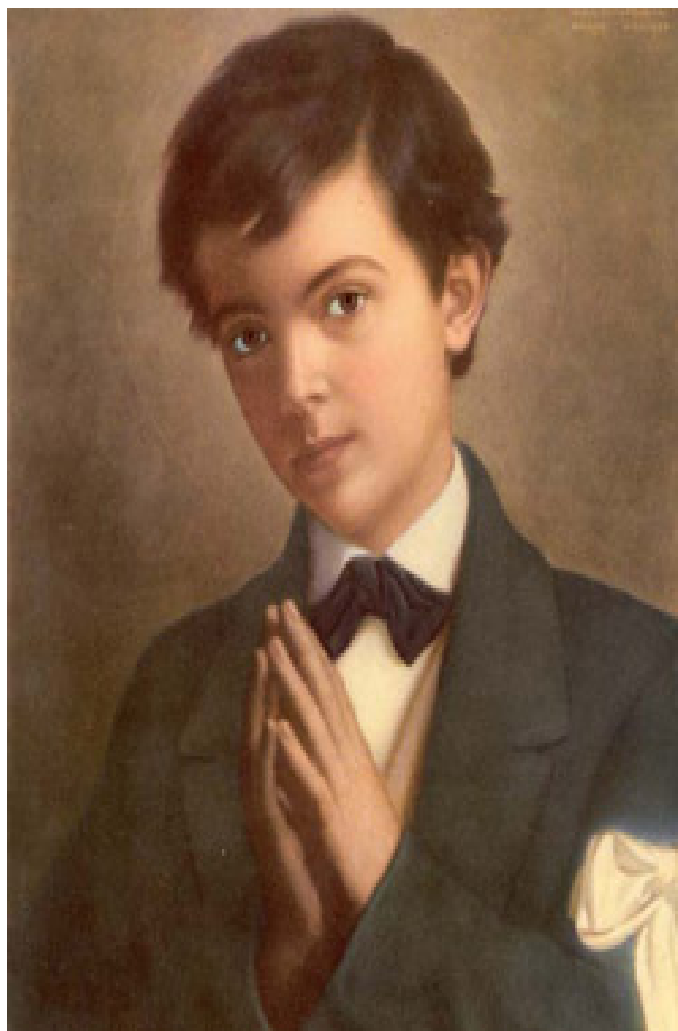
Estera, królowa. Bohaterka księgi o nazwie wziętej od jej imienia, pochodziła z pokolenia Beniamina, z rodziny przesiedlonej do Babilonu w czasach Jehoniasza (597-586 przed Chr.).

Św. Eufemia urodziła się w Chalcedonie w okolicach Konstantynopola w zamożnej rodzinie. Podczas panowania cesarza rzymskiego Dioklecjana została uwięziona wraz z 49 innymi chrześcijanami pod zarzutem odmowy złożenia ofiary bogu wojny Marsowi. Po rozlicznych mękach m.in. łamaniu kołem wydano ją na pożarcie dzikim zwierzętom w rzymskim amfiteatrze. Mimo śmierci, jej ciało nie zostało rozszarpane, co zadziwiło przyglądającą się widowisku gawieź. W czasach chrześcijańskich wokół jej grobu w Chalcedonie powstała katedra, zniszczona do 1555. Kult św. Eufemii podtrzymywany jest w Chalcedonie w nowej świątyni zbudowanej w XVII w.

Św. Dominik Savio ur. się w wiosce Riva di Chieri w Piemontcie w 1842 r. Zmarł 9 marca 1857 roku, w wieku zaledwie 15 lat. W chwili śmierci miał powiedzieć do swojego ojca, który modlił się z nim, że widzi "piękne rzeczy". Jego relikwie są w Turynie, w bazylice Matki Bożej Wspomożycielki Wiernych w pobliżu relikwii św. Jana Bosko. Mimo bardzo młodego wieku, pośród zwyczajnych obowiązków codzienności, przebywając między rówieśnikami, Dominik Savio osiągnął świętość. Jej rozumienie zawarł w liście do przyjaciela: "Tu, na ziemi, świętość polega na tym, aby stale być radosnym i wiernie wypełniać nasze obowiązki". Pius XI powiedział o nim: "Mały święty, ale gigant ducha". Beatyfikowany w 1950 roku, kanonizowany w 1954.

Św. Weronika (zm. w I wieku n.e.) – matrona z Jerozolimy, która niosącemu krzyż Chrystusowi podała chustę do otarcia twarzy, na której miało odbić się oblicze Jezusa, święta Kościoła katolickiego, ormiańskiego i prawosławnego.

Grecko-rzymskie słowo *vera eikon* („prawdziwy wizerunek”) dało początek imieniu Weronika. Kult świętej Weroniki należy do zakresu pobożności ludowej. Inne periodyki podają źródło imienia Weronika jako wywodzące się z języka greckiego *pheronike* czyli „niosąca zwycięstwo” (*phero* = niosę + *nike* = zwycięstwo). Św. Weronika jest patronką fotografów, gospodyń parafialnych, szwaczek, tkaczy i kupców. Jest również orędowniczką w przypadku poważnych obrażeń, krążenia krwi i dobrej śmierci. Jej wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest 4 lutego lub 12 lipca. W ikonografii jej atrybutem jest chusta z odbiciem twarzy Jezusa.

Św. Marek Ewangelista, Apostoł – wedle tradycji Kościoła autor Ewangelii Marka uważanej za najstarszą i jednocześnie najkrótszą spośród ewangelii, kuzyn św. Barnaby, towarzysz św. Pawła, a później św. Piotra. Według tradycji św. Marek został umęczony ok. 68 roku. Uznawany przez Kościół koptyjski za pierwszego patriarchę Aleksandrii i świętego; święty Kościoła katolickiego anglikańskiego, ewangelickiego, prawosławnego i ormiańskiego.

Jest patronem pisarzy, notariuszy i murarzy, patronem Wenecji, gdzie jest szczególnie czczony.

Św. Krzysztof jest świętym znanym głównie z legend, choć badania historyczne dowodzą, że pochodził z Azji Mniejszej i poniósł męczeńską śmierć ok. 250 roku. Według świeckich podań ludowych był olbrzymem: miał cztery metry wzrostu i niezwykłą siłę, dzięki której prznosił pielgrzymów przez rzekę. Na wizerunkach przedstawiany jest z Dzieciątkiem Jezus na barkach. Wedle legend zapadł się w dno rzeki pod ciężarem Dziecka. Wtedy ono rzekło: *Dźwigasz cały świat, gdyż ja jestem ten, któremu służysz pomagając innym*. Krzysztof stał się patronem mostów, miast położonych nad rzekami, przewoźników, flisaków, biegaczy i żeglarzy, podróżników i pielgrzymów, jest również patronem dobrej śmierci – szczególnie na Wschodzie, obecnie patronuje kierowcom.

Święty Jan Paweł II ur. 18 maja 1920 w Wadowicach, zm. w Watykanie – polski duchowny rzymskokatolicki, biskup pomocniczy krakowski (1958–1964), a następnie arcybiskup metropolita krakowski (1964–1978), kardynał (1967–1978), Zastępca Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski (1969–1978), 264. papież i 6. Suweren Państwa Watykańskiego w latach 1978–2005. Święty Kościoła katolickiego.

